

ГАБРІЄЛЬ ГАРСІА МАРКЕС

Габрієль Хосе де ла Конкордія Гарсія Маркес (повне ім'я: ісп. Gabriel José de la Concordia García Márquez, шанувальники доброзичливо називали його Габо; нар. 6 березня 1927 , Аракатака, Колумбія — пом. 17 квітня 2014, Мехіко, Мексика) — колумбійський письменник-прозаїк, журналіст, видавець і політичний діяч; лауреат Нейштадтської літературної премії 1972 року, лауреат Нобелівської премії з літератури 1982 року.

Представник літературного напрямку «магічного реалізму».

Його ім'я стоїть поряд з іменами Хорхе Луїса Борхеса, Маріо Варгаса Льйоси, Хуліо Кортасара як одного з найвизначніших письменників Латинської Америки XX століття.

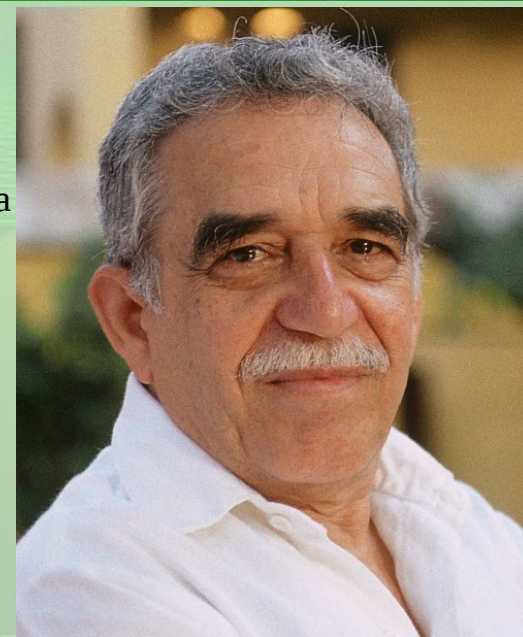
Народився 6 березня 1928 року в прибережному колумбійському містечку Аракатака. Виховували його бабуся і дідусь, які познайомили його з переказами, фольклором і народною мовою цієї провінції.

У 1940 виїхав до Боготи вчитися в єзуїтському коледжі. У 1946 році за наполяганням батьків вступив до Національного університету Боготи на юридичний факультет. На третьому курсі Габрієль познайомився з молодою дівчиною Мерседес Падро, яка стала його дружиною. Не довчившись один рік, Маркес залишає університет і збирається стати журналістом.

У 1950-му він починає писати перші статті для місцевої газети «Ель Херальдо», вступивши в одну з великих груп журналістів. У 1955-1956 році Маркес співпрацював зі столичною пресою, де публікував рецензії на кінофільми й аналітичні статті на гостросоціальну тематику.

В якості кореспондента працював в Італії та Франції, в 1957 повернувся в Колумбію, згодом жив у США, Іспанії, на Кубі, в Мексиці.

Ставши повноцінним кореспондентом, Маркес часто відвідує з робочими візитами Європу і США. Побував Габрієль і в тодішньому СРСР, виступивши штатним співробітником на столичному фестивалі молоді. У 1959 році у автора народився син — майбутній відомий кінорежисер.

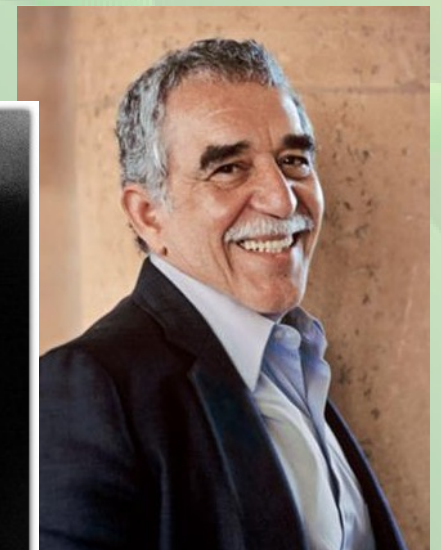
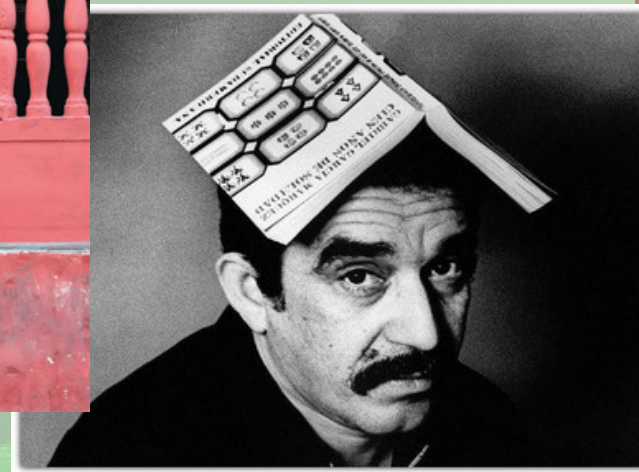
Перша повість Гарсія Маркеса «Опале листя» (1955) відкриває обширний прозаїчний цикл про Макондо, спекотне прибережне містечко, зануреному в атмосферу катастроф, епідемій і чудес. Хроніку Макондо продовжують повість «Полковнику ніхто не пише» (1961) і роман «Лиха година» (1966), а завершує її знаменитий роман «Сто років самотності» (1967). Саме за останню книгу автор отримав премію Ромуло Гальєгоса (1972) і Нобелівську премію з літератури (1982).

Перу Гарсія Маркеса належать також збірка оповідань «Похорон Великої Мами» (1962), романи «Осінь патріарха» (1975), «Хроніка оголошеної смерті» (1981) і «Кохання в час холери» (1986), Записник з моїми сумними курвами (2004), Генерал у своєму лабіринті (1989).

Останніми великими роботами письменника стала книга «Жити, щоб розповісти про життя» та збірка «Я тут не для того, щоб говорити промови».

У 1989 році лікарі виявили у письменника ракову пухлину в легенях, але після операції в 1992 році хвороба призупинилася. Але письменник продовжував відчувати проблеми зі здоров'ям. Медичне обстеження в 1999 році виявило у нього інше онкологічне захворювання — лімфому. Після йому довелося перенести дві складні операції в США і Мексиці і довгий курс лікування.

17 квітня 2014 після перенесеної інфекції, він помер у себе вдома в Мехіко від ниркової недостатності.

«Не плач, тому що це закінчилося. Посміхнися, тому що це було »

«Я люблю тебе не за те, хто ти, а за те, хто я, коли я з тобою»

«Жодна людина не заслуговує твоїх сліз, а ті, хто заслуговують, не змусять тебе плакати»

«Тільки тому що хтось не любить тебе так, як тобі хочеться, не означає, що він не любить тебе всією душею»

«Справжній друг - це той, хто буде тримати тебе за руку і відчувати твоє серце»

«Найгірший спосіб сумувати за людиною - це бути з ним і розуміти, що він ніколи не буде твоїм»

«Ніколи не переставай посміхатися, навіть коли тобі сумно: хтось може закохатися в твою посмішку»

«Можливо, в цьому світі ти всього лише людина, але для когось ти - весь світ»

«Не витрачай час на людину, яка не прагне провести його з тобою»

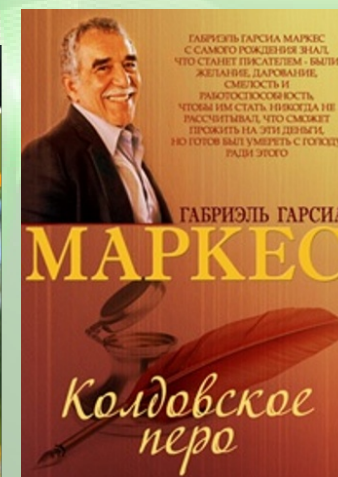
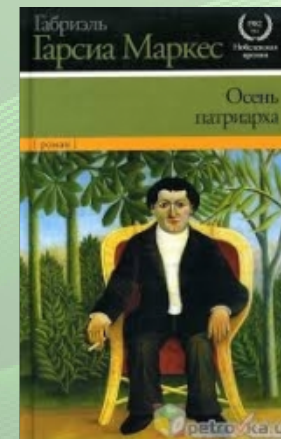
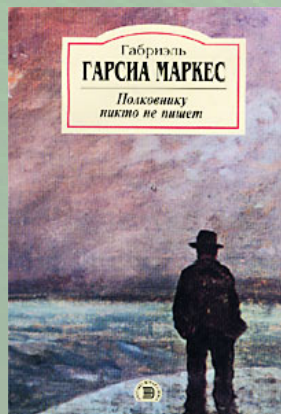
«Можливо, Бог хоче, щоб ми зустрічали не тих людей до того, як зустрінемо ту єдину людину. Щоб, коли це трапиться, ми були вдячні »

«Завжди знайдуться люди, які заподіють тобі біль. Потрібно продовжувати вірити людям, просто бути трохи обережнішим »

«Стань кращим і сам зрозумій, хто ти, перш ніж зустрінеш нову людину і будеш сподіватися, що вона тебе зрозуміє»

«Чи не звернеш стільки зусиль, все найкраще трапляється несподівано»

«Люди старіють, бо перестають любити»

**Чи
ПОТРІБНІ
ЯНГОЛИ
НА ЗЕМЛІ ?**